

Ukážka z knihy *Rozdáme si to? – Keď sa pária sex a veda*

Autorka: Mary Roach

Preložila: Daniela Tomašáková

Prvým vedcom, ktorý sa zasadzoval za prenesenie sexuálneho vzrušenia a orgazmu do formálnych priestorov laboratória, bol psychológ John B. Watson. Watson sa najviac dostal do povedomia tým, že v roku 1913 založil psychologické hnutie s názvom behaviorizmus. Tento psychologický smer tvrdí, že ľudské správanie, podobne ako správanie zvierat, je v podstate sériou reakcií na vonkajšie udalosti a je ľahko formovateľné prostredníctvom odmien a trestov. Watson sa preslávil najmä svojou ochotou študovať ľudské správanie v laboratórnom prostredí. Väčšinu účastníkov jeho štúdií tvorili deti, z ktorých je známy najmä Malý Albert, jedenásťmesačný chlapec, u ktorého umelo podmienil strach z bielych potkanov. Watson sa však nešťítel priviesť do laboratória ani dospelých.

Watsona rozčuľovala neochota vedy študovať ľudskú sexualitu s rovnakou vervou, s akou študuje výživu človeka, planéty alebo sexualitu dikobrazov. „Pravda je taká, že je to tá najpodstatnejšia oblasť nášho života,“ napísal. „Nepochybné je to oblasť, ktorá najviac komplikuje šťastné spolužitie mužov a žien. A predsa sú naše vedecké poznatky o téme také chudobné. [...] Odpovede na naše otázky by nemali pochádzať od matiek alebo starých matiek, ich zdrojom by nemali byť kňazi a duchovní, ktorých záujmom je strážiť meštiacke móresy, ani všeobecní lekári či dokonca prívrženci Freuda. Chceme, aby na ne odpovedali vedecky vzdelaní bádatelia sexuality.“

Prvou Watsonovou vedecky vyškolenou bádatelkou sexu mohla byť Rosalie Rayner, jeho devätnásťročná študentka na Univerzite Johnsa Hopkinsa, s ktorou udržiaval pomer. Watsonov priateľ Deke Coleman tvrdí, že Watson a Rayner „skúmali“ a „robili nahrávky“ Raynerovej telesných reakcií počas ich súložie, čo by znamenalo, že táto dvojica bola prvými experimentátormi (a zároveň prvými subjektmi) v laboratórnom výskume ľudského vzrušenia a orgazmu. Coleman tvrdí aj to, že Watsonova manželka neskôr poznámky aj údaje z týchto experimentov našla a poslúžili ako dôkaz v následnom rozvodovom konaní.

Watsonov životopisec Kerry Buckley vyvracia tento príbeh o súdnom konaní ako klebety. Watson skutočne udržiaval pomer s Raynerovou a tento vzťah naozaj, aby sme použili jeho vlastné slová, vykoľajil jeho život. Keď vzťah odmietol ukončiť, požiadali ho, aby odišiel z univerzity, a už sa mu nikdy viac nepodarilo pracovať v akademickom prostredí. Buckley však hovorí, že neexistuje dôkaz, ktorý by podporil reči o tom, že sa na súde naozaj preberali tieto štúdie o sexuálnom vzrušení. (Právnik pani Watsonovej však poskytol ako dôkaz zbierku ľubostných listov, z ktorých sa cituje aj vo Watsonovom životopise, ktorého autorom je David Cohen. Watson v nich vyjadruje svoje pocity spôsobom, akým to mohol urobiť len samotný otec behaviorizmu: „Moje celkové reakcie sú pozitívne a smerujú k Vám. Takisto aj každá z reakcií môjho srdca.“ Buckley spochybňuje aj klebety o tom, že Rayner a Watson študovali svoje vlastné sexuálne reakcie.

Všetko však nasvedčuje tomu, že Watson naozaj skúmal niečie reakcie. V roku 1936 sa v pivnici v areáli Univerzity Johnsa Hopkinsa našla škatuľa, na ktorej bolo uvedené meno John Watson. V škatuli sa nachádzali štyri vedecké nástroje. Jedným z nich bolo spekulum a ostatné tri zatiaľ zostávajú záhadou. Koncom 70. rokov sa o škatuli dozvedel ďalší historik, ktorý pracoval na článku o Watsonovi do vedeckého časopisu *Journal of Sex Research*.

Skontaktoval sa s jej majiteľom a tvrdil, že potrebuje, aby nástroje posúdil odborník. Vyhotovala sa fotografia obsahu škatule a zaslali ju tímu sexuológov v Kalifornii. „Ohnutá trubica s uzavretým koncom naozaj je nástroj, ktorý sa vkladá do vagíny [...],“ napísali v úvode svojho posudku vedci. A ja im verím, aj keď niečo mi našepkáva, že sľahač na vajcia by v nich mohol vzbudiť rovnaký dojem.

Na Watsonovi je fascinujúce, že keď bol postavený pred voľbu medzi uznaním, prestížou a finančnou istotou v podobe miesta profesora na Univerzite Johns Hopkinsa a udržaním sa v blízkosti zdroja svojich emočných reakcií, vybral si ženu. Ľudské správanie vôbec nie je také predvídateľné, ako to prezentovali prívrženci behaviorizmu.

Musela prejsť celá ďalšia dekáda, kým lekárske výskumy pozbierali všetku odvahu a vrholi sa so svojimi nástrojmi do priameho výskumu ľudského sexu. Písal sa rok 1932. Výskumníci Ernst Boas a Ernst Goldschmidt sa rozhodli radšej nepublikovať svoje závery vo vedeckom časopise. Ich objavy sa nenápadne spomínajú na s. 97 knihy *The Heart Rate* (Tep srdca). Ak vás extrémne zaujíma, čo môže vyvolať zvýšenie alebo zníženie srdcového tepu u človeka, a presné hodnoty týchto údajov, tak mám knihu presne pre vás. Vedeli ste napríklad, že „vyprázdňovanie“ môže na krátky čas vyvolať pokles srdcového tepu o osem úderov za minútu? Alebo ak dvaja heterosexuálne orientovaní muži spolu tancujú (tu si rada predstavujem samotných dvoch Ernstov pri energickom foxtrote), ich srdcový tep sa môže zvýšiť o dvadsať úderov za minútu menej ako pri tanci so ženou? Autori neuvádzajú údaje o tom, čo robí so srdcovým tepom človeka, ak číta knihu *The Heart Rate*, moje osobné pozorovania však jasne dokazujú, že sa udržuje v hodnotách podobných „sedu“ a „spánku“.

Účastníčka výskumu č. 69 súhlasila s monitorovaním svojho srdcového tepu počas vyprázdňovania. Rovnako sa účastníčka výskumu č. 69 rozhodla mať sex so svojim manželom, účastníkom výskumu č. 72, kým boli pripojení k meracím prístrojom. Boas a Goldschmidt použili kardiotachometer, ktorý podľa obrázka vyzerá ako prístroj zostavený z kusov stroja času pána Peabodyho a ovládacieho panela bombardéra B-10. Účastníci výskumu mali na sebe elektródy pripevnené pomocou čiernej gumenej pásky, ktorú mali omotanú okolo hrude. Boas a Goldschmidt uverejnili aj fotografiu nahej ženskej hrude na ukážku postroja z čiernej gumenej pásky, čo ich inak serióznemu úsiliu dodáva záblesk nemiestnej erotiky. Predpokladám, že ide o nahé prsia účastníčky výskumu č. 69. Keďže sa v podakovaní spomína Goldschmidtova manželka Dora a jej pomoc pri „experimentoch, ktoré prebiehali počas väčšiny dňa a noci“, odvážim sa zísť vo svojich predpokladoch ešte o kúsok ďalej a špekulovať, že účastníčka výskumu č. 69 je v skutočnosti Dora a účastník výskumu č. 72 jej manžel Ernst.

Pretože presne takto to vtedy vedci robili. Namiesto toho, aby riskovali stratu práce či opovrhnutie v snahe vysvetliť svoj nekonvenčný projekt iným ľuďom a presvedčiť ich, aby na tieto účely poslúžili, sa jednoducho a nenápadne rozhodli experimentovať na vlastnej koži.

Nech už tou kopulujúcou dvojicou bol ktokoľvek, ich srdcové tepy sa počas súložu pohybovali od najmenšej hodnoty 80 úderov až po šokujúcich 146 úderov za minútu, pričom posledná hodnota bola zaznamenaná počas tretieho z celkovo štyroch orgazmov účastníčky výskumu č. 69. Z hľadiska sexuálneho výskumu sú Boasove a Goldschmidtove záznamy z roku 1932 o viacnásobnom ženskom orgazme oveľa zaujímavejšie než vcelku očividný fakt, že človeku počas sexu bije srdce rýchlejšie. O dvadsať rokov neskôr sa údaje Alfreda Kinseyho o výskyte viacnásobných orgazmov stretli so skepsou zo strany určitých segmentov

populácie, ktoré stále pochybovali, či ženy vôbec dokážu dosiahnuť orgazmus. Sčasti to má niečo do činenia so spoločenským konzervativizmom vtedajšej éry. Dvadsiate a tridsiate roky minulého storočia boli oveľa liberálnejšie než štyridsiate a päťdesiate roky. Nad'abila som na vedecký článok z roku 1950, podľa ktorého výskumný tím v zložení G. Klumbies a H. Kleinsorge naverboval ženu, ktorá dokázala dosiahnuť orgazmus päťkrát rýchlo za sebou. Autori však v tomto prípade neskúmali fenomén viacnásobných orgazmov; bola to jednoduchá štúdia krvného tlaku počas orgazmu. Zdá sa, že vedecký objekt, „naša hypersexuálna žena“, ako ju vedci nazývali, bola vybraná na výskum jednoducho pre efektivitu a produktivitu, s akou dokázala dosahovať orgazmus. A pretože to dokázala aj bez dotyku. (Používala len vlastnú predstavivosť.) Vedci takto našli spôsob, ako uskutočniť štúdiu bez toho, aby najali ľudí na súlož v laboratóriu (čo bolo v päťdesiatych rokoch rizikovým krokom) alebo vzbudili dojem, že schvaľujú masturbáciu. „Nástup a ústup orgazmického reflexu prebehol bez akéhokoľvek fyzického zásahu,“ zdôrazňuje Klumbies hneď v prvom odseku. Inými slovami, niet sa čoho obávať, nedotýkala sa na intímnych miestach.

Ďalším spôsobom, ako obísť zdanlivú nevhodnosť laboratórneho smilnenia, bolo tak dôkladne okrášliť účastníkov vedecky pôsobiacim vybavením, že to, čo robili, sa už viac na sex ani nepodobalo. Tak ako v prípade štúdie R. G. Bartletta jr. z roku 1956 *Physiologic Responses During Coitus* (Fyziologické reakcie počas koitu). Predstavte si posteľ v malej „experimentálnej miestnosti“. Na posteli je muž so ženou a vykonávajú dobre známe pohyby, ktoré v tú noc vykonáva aj milión ďalších dvojíc, napriek tomu sa im naše výskumné objekty vôbec nepodobajú. Od stehien a ramien im vedú káble EKG, vyzerajú ako pár žiadostivých bábok, ktorým sa podarilo ujsť z predstavenia a prenajali si izbu v lacnom moteli. V ústach majú náustky, ktoré sa podobajú na šnorchel s ventilmi. Z každého náustku vedie dlhá ohybná hadička, ktorá vedie cez stenu do vedľajšej miestnosti, kde Bartlett meria rýchlosť ich dýchania. V snahe zabrániť účastníkom, aby dýchali nosom, im nos „jemne zaštipovali“. Na oboch stranách postele sú tlačidlá, ktoré môže dvojica stlačiť v prípade „penetrácie, orgazmu a ukončenia styku“. Keď som si to prvýkrát prečítala, predstavila som si klávesnicu ako na bankomate, len voľby boli iné. Potom som si uvedomila, že tlačidlo bolo vlastne iba jedno. V predstavách sa mi zjavilo v podobe bzučiaka, ktorý dodáva situácii šialené napätie ako v televíznej súťaži, kde sa hlas moderátora v pozadí výmenou za 500 dolárov opýta, kto kandidoval za viceprezidenta s Millardom Fillmorom.

Chápem dôvody, pre ktoré Bartlett vo svojom vedeckom článku uverejnenom v časopise *Journal of Applied Physiology* neuvádza fotografie, ale ešte som mu to neodpustila.

Alfred Kinsey počas projektu *Physiological Studies of Sexual Arousal and Sexual Orgasm* (Fyziologické štúdie sexuálneho vzrušenia a sexuálneho orgazmu) nemal poruke žiadne z insígnii úctyhodného vedeckého výskumu. Nikto nebol napojený ani pripojený k ničomu inému ako k svojmu partnerovi alebo partnerke. Štúdie sa uskutočnili na matraci umiestnennom na borovicovej podlahe v podkroví Kinseyho domu v Blooming-*tone* v štáte Indiana. Kinsey je, samozrejme, najlepšie známy svojimi odvážnymi encyklopedickými prieskumami sexuálneho správania. (V 40. a začiatkom 50. rokov minulého storočia Kinsey spolu s kolegami Wardellom Pomeroyom, Clydom Martinom a Paulom Gebhardom vyspovedal 18 000 Američanov o ich sexuálnom živote a zistenia publikoval v dvojzväzkovom prelomovom bestselleri, ktorý v konečnom dôsledku potopil jeho kariéru.) Ale Kinseyho, vyštudovaného biológa, skôr zaujímala fyziológia sexu, nielen zvyky praktizujúcich účastníkov. V roku 1949 mal v pláne zriadiť špecializované experimentálne laboratórium ako súčasť Kinseyho inštitútu, keď sa presťahoval do väčšej budovy. Chcel

v podstate urobiť to, čo o desať rokov neskôr vykonali Masters a Johnson: pozorovať, zdokumentovať a pochopiť reakcie ľudského tela na sexuálnu stimuláciu.

Laboratórium nikdy nevzniklo. Kinsey musel vytušiť, že bolo príliš riskantné prezentovať takýto zámer verejnosti. A tak pokračoval v tajnosti. V podkroví jeho domu bolo pozorovaných a nafilmovaných približne tridsať sexuálnych stykov, niektoré heterosexuálne a niektoré homosexuálne, ako aj podobný počet masturbácií. Kinsey na túto úlohu najal komerčného fotografa Billa Dellenbacka, ktorého mzda sa, nie celkom podvodne, vyplácala z rozpočtu inštitútu na „štúdie správania cicavcov“.

Keďže výskum prebiehal v tajnosti, Kinsey nenajímaj účastníkov zo širokej verejnosti. Natočili niekoľko externých dobrovoľníkov, ktorí navštívili inštitút, dobrovoľne sa prihlásili a dala sa im dôverovať, ale prevažne šlo o tajný projekt. Podľa slov spomínaného Pomeroya bolo medzi nimi aj pár „významných vedcov“. Kinsey chcel, aby Dellenback natočil jeho vlastných asistentov. Táto veta by sa dala chápať tromi spôsobmi, pričom všetky z nich by boli pravdivé. Dellenback natočil Pomeroya a Gebharda pri pohlavnom styku s ich manželkami, s manželkami iných ľudí aj pri masturbácii. Natočil aj samotného Kinseyho, ktorý si v jednom prípade zasunul do údu paličku na miešanie kokteíl. Ďalší Kinseyho životopisec James Jones tvrdí, že aj Dellenback neochotne súhlasil, že bude počas tejto podkrovnej seansy masturbovať, ale natáčať sa odmietol.

Je ťažké čítať o podkrovných seansách a nemať podozrenie, že sa tam hore prinajmenšom podprahovo dialo niečo nad rámec výskumu. Jones označuje Kinseyho za voyeur. Ale pasáž, ktorú používa na ilustráciu jeho voyeurizmu, pre mňa skôr predstavuje rovnako silný dôkaz, že bol jednoducho biológ, ktorý študoval sex s rovnakou vervou, s akou študoval osy hrčiarok.

Chcela som vidieť ten údajný záblesk na vlastné oči a sama sa rozhodnúť, či to tak bolo. Chcela som si pozrieť jeden z filmov. Vyzeral Kinsey ako vedec, ktorý robí výskum, alebo vyzeral ako nejaký úchylný ujo? Robil merania? Zapisoval si poznámky? Možno by sa mi podarilo dostať aj k nim. Kontaktovala som Shawna Wilsona, sympatickeho vrátnika v knižnici a archíve špeciálnych zbierok Kinseyho inštitútu. Odpovedal, že ak – ako vo svojej knihe uvádza Wardell Pomeroy – sa aj zo sedení v podkroví robili poznámky a zbierali údaje, ústav ich nemá. Samotné filmy, ako povedal, „nie sú k dispozícii“ – čo podľa mňa znamená, že stále existujú, ale len veľmi málo ľudí, a určite nie Mary Roach, k nim má prístup. Wilson vo svojom e-maile záznam označuje ako „Kinseyho pornofilmy“, čo je vcelku presný opis, ale nie taký, ktorý by výrazne prispel k ich postaveniu ako vedeckej dokumentácie.

Kinsey nepublikoval vedecké články o tom, čo sa naučil pri sledovaní svojich kopulujúcich kolegov, ale zahrnul svoje poznatky do svojho druhého zväzku o sexe v kapitole Fyziológia sexuálnej reakcie a orgazmu. Pri čítaní tejto kapitoly nemôže byť pochyb o tom, že Kinsey mal vycvičené oko biológa. Aj nejaký úchylný Jožko by si možno všimol, že „análny zvierač sa rytmicky sťahuje a uvoľňuje“ počas orgazmu, ale len biológ by si všimol, že sa ľudom pri vzrušení zväčšia ušné lalôčky alebo že „blany, ktoré lemujú nosné dierky, môžu vylučovať viac hlienu ako obvykle“. Kto iný ako biológ by zdokumentoval činnosť slinných žliaz s blížiacim sa orgazmom? „Ak má človek otvorené ústa, keď dôjde k náhlemu nárastu erotickej stimulácie a reakcie,“ píše Kinsey, „sliny môžu z úst vytrysknúť do určitej vzdialenosti.“

Kinsey neuviedol priemernú vzdialenosť, ktorú sliny prejdú, ale neprekvapilo by ma, keby to spočítal. Pár rokov predtým zmeral priemernú vzdialenosť, ktorú prejde ejakulované semeno. Tristo mužov, ktorých kontakty získal prostredníctvom mužského prostitúta, dostalo peniaze za to, že masturbovali pred kamerou v dome Kinseyho známeho v New Yorku. Lekári v tom čase tvrdili, že „sila, ktorou semeno vytryskne smerom ku krčku maternice“, citujúc Kinseyho, bola faktorom plodnosti. Kinsey si myslel, že je to sprostosť a že semeno len zriedka vystrekuje, vytryskne alebo „je vyvrhnuté“ a väčšinou iba padá na povrch, ktorý je najbližšie. U troch štvrtín mužov sa naozaj stalo to, čo Kinsey predpokladal. V prípade ostatných došlo k vystreknutiu spermí v rozmedzí od niekoľkých centimetrov až po pol metra a viac. (Semeno držiteľa rekordu pristálo tesne na hranici dva a pol metra.) Na ochranu orientálnych kobercov na ne položili nie jednu, ale hneď dve plachty.

Kinsey mal pôvodne v pláne natočiť pri ejakulácii 2 000 mužov. Bolo by ľahké podľahnúť myšlienke, že ako horlivý, ale nie otvorený bisexuál si tam všetkých tých mužov vodil preto, že mu pohľad na nich prinášal rozkoš. Ak však máte dostatočné znalosti o osobe Alfreda Kinseyho, mohli by ste to chápať ako príklad povestnej Kinseyho schopnosti ísť až do extrému. Kinseyho tímu sa podarilo urobiť rozhovory o sexuálnom živote s celkovo 18 000 Američanmi, ale Kinsey dúfal, že tento výskum bude pokračovať, kým nedosiahnu počet 100 000 rozhovorov. V časoch, keď sa venoval osám, precestoval 32 000 míľ a nazbieral 51 000 exemplárov.

Na rozdiel povedzme od strojnictva alebo genómového výskumu sa v prípade výskumu, ktorý sa zaoberá sexom, takmer všetko, čo vedec robí, nezainteresovanému alebo úzkoprsmému pozorovateľovi môže zdať motivované perverznom fascináciou. V skutočnosti majú tieto veci jasnú logiku. Skutočnosť, že Kinsey natáčal homosexuálnych prostitútov a ich partnerov pre svoju štúdiu ejakulácie/plodnosti, by sme mohli považovať za dôsledok jeho vlastných sexuálnych fixácií. Mohli by sme to však chápať aj ako jednoducho najrýchlejší postup. Ak by ste v roku 1948 potrebovali zohnať tristo mužov, ktorí by boli ochotní vykonávať sexuálne aktivity výmenou za rýchle peniaze, na koho by ste sa obrátili? Vo svojej kapitole o podkrovných stretnutiach Pomeroy vysvetľuje, že Kinseyho tím jednoducho „zistil, že je jednoduchšie získať súhlas homosexuálnych párov“. (Pod „homosexuálmi“ myslí mužov. „Nepodarilo sa nám získať pre výskum žiadne lesby,“ hovorí Pomeroy, ako keby možno nebola sezóna alebo nevybavil potrebné papiere.)

Kinsey je nepochybne trochu extrémny prípad a bez problémov dokážeme pochopiť podozrenie, že možno prinajmenšom, ako povedal Jones, miešal biznis s potešením. Dokonca aj dnes osemdesiatosemročný Kinseyho kolega Clyde Martin sa cítil nepríjemne pri zmienke o podkrovnom projekte. Martin odmietol, aby ho natáčali pri sexe s jeho manželkou alebo s kýmkoľvek iným. „Nebol som s tým stotožnený,“ povedal mi. „Nebol som toho súčasťou. Bol som v tom čase ženatý a mal som manželku, ktorú som veľmi miloval.

Na druhej strane matraca však nachádzame Wardella Pomeroya, ktorý bol skalopevne presvedčený o vedeckej rýdzosti projektu. „Laik si len ťažko dokáže predstaviť, že by sledoval sexuálnu scénu bez pocitov vzrušenia alebo, naopak, znechutenia, v závislosti od miery jeho zábran,“ napísal v diele Dr. Kinsey and the Institute for Sex Research. (Dr. Kinsey a Inštitút pre výskum sexu). „Nepocitovali sme ani jednu z tých emócií. Ak hovorím len za seba, neviem si spomenúť na jediný prípad sexuálneho vzrušenia z mojej strany, keď som pozoroval sexuálne správanie, a som si istý, že to rovnako platilo pre Kinseyho.“

Aby som bola ku Kinseymu spravodlivá, treba zdôrazniť, že gejovia neboli jedinou špeciálnou záujmovou skupinou, ktorú najal. Do výskumu zahrnul aj zajakavých jedincov, ľudí s amputovanými končatinami, paraplegikov, dokonca aj ľudí, ktorí trpeli mozgovou obrnou. Kinsey chcel zdokumentovať celé spektrum ľudskej sexuality. Bolo v tom omnoho viac. Veril, že títo ľudia by nás mohli niečo naučiť o fyziológii sexu. A mal pravdu. Tieto skupiny upozornili Kinseyho – a vedeckú komunitu ako celok – na komplikovanú a kľúčovú úlohu centrálného nervového systému pri sexe a reprodukcii. Kinsey si všimol, že zajakaví ľudia počas sexuálneho opojenia dokázali dočasne prestať koktať. Podobne dočasne zmizne fantómová bolesť, ktorú pociťujú niektorí ľudia s amputovanou končatinou. Dokonca je počas sexu možné nakrátko potlačiť aj svalovú spasticitu pri mozgovej obrne. Zdá sa, že obmedzujúce faktory telo jednoducho vypína. Organizmus je poháňaný smerom k jedinečnému cieľu prírody – počatiu, odovzdaniu vlastných génov – a všetko, čo mu stojí v ceste, je zatlačené do úzadia. Zmyslové rozptýlenia sa stanú nepostrehnuteľnými: zvuky zostanú bez povšimnutia a periférne videnie takmer zmizne – túto skutočnosť využívajú niektoré prostitútky vo svoj prospech, pracujú s „partákmi“, ktorí sa vynoria z úkrytu, keď sa vášň rozprúdi, a prelustrujú zákazníkovce vrecká tak jednoducho, ako keby bol v bezvedomí.

Najdramatickejším príkladom tohto presunu priorit v biológii je obmedzená schopnosť vnímať bolesť a fyzické nepohodlie počas sexu. Čokoľvek vás bolí, počas naozaj vášnivého sexu prestane. Horúčky a bolesti svalov, tvrdil Kinsey, nakrátko ustúpili. Prestávame si všímať teplotné extrémny okolia, čo muselo byť pre páry v Kinseyho podkroví úľavou, keďže tam hore bolo v závislosti od ročného obdobia buď veľmi horúco, alebo veľmi chladno. Dávivý reflex sa príhodne vytráca, dokonca aj „u jedincov, ktorí sú dosť náchylní na dávenie, keď si vkladajú predmety hlboko do úst“. (Predmety, vskutku...)

Aby Kinsey preskúmal hranice tohto fenoménu, pozoroval a rovnako aj natáčal sadomasochistický sex. Čo dáva zmysel, no zároveň sa čitateľovi urobí trošku nevoľno. Kinseyho „experimentálne údaje“ naznačovali, že vzrušenie môže spôsobiť, že osoba bude „čoraz necitlivejšia na hmatovú stimuláciu a dokonca aj na ostré údery a vážne zranenia“. V prípade rezných rán, ako tvrdil, tieto krvácajú menej. V jeho diskusii o teplotných extrémoch dostávajú popáleniny od cigariet hviezdnu rolu. Príležitostne je trochu neochotný pri vysvetľovaní, ako také zranenia vznikli, ale častejšie je úplne priamočiary: „Človek, ktorého bičujú alebo sa zúčastňuje na inom type sadomasochistického správania, si vôbec nemusí uvedomovať extrémnosť trestu, pričom je vystavený viac než len miernej hmatovej stimulácii.“ Táto informácia je určite zdrojom útechy pre každého, kto si prečítal poznámku pod čiarou k zubnej kefke na s. 33.